

μου κουρασμένα» είπε ο άμαξας, θετικός που οι δύο κύριοι είχαν την ανάγκη του εξ αιτίας της δυνατής βροχής.

—«Στην άπάνου Σπιανάδα θα μας πάρης, όσο θέλεις του δίνω».

—«Τότες γλήγορα, γιατί φουάει για τ' άλλο μου» και κατέβηκε ο άμαξας, για ν' άνοιξη την θύρα, ενώ τ' άντρώγυνο εύχαισθημένο χφινε το προλαχτήρι του —τίς κολώνες του θεάτρου—και προφύχωρσε γλήγορο προς τ' άμαξι. Μαζί με την άναχώρηση κείνη έβλεπε ή φτωχή νιά να χάνεται κάθε της έλπίδα και σάν άστραπή έτρεξε ή σκέψη της στην άρρωστη μαννα της χωρίς λίγο ζουμί και στα πεινασμένα της άδέρφια. Πώς θα γύριζε σπύτι χωρίς λεφτό, έπειτα που άποφάσισε για να τους γλυτώση να διακονήση;

Τόν πόνο και την άπελπισία, θα ξάνοιγε στις άχνές από την κακοπάθεια μορφές τους! Μιά φωνή άπελπισμένου βγήκε από τα στήθεια της.

—«Άφεντικά· βοηθήστε μας· είν' άρρωστη ή μαννα μου...θα πεθάνη».

Μά ή κλαψάρικη φωνή της σκεπάστηκε από το θόρυβο της βροχής κι' από το φρού φρού του φουστανιού της κυρίας. Ο άμαξας έκλεισε τη θύρα, άνέβηκε στη θέση του και χτύπησε δυνατά τ' άλλο γά του, για να φτάση μάν ώρ' άρχήτερα.

Η φτωχή έμεινε μονάχη κάτω απ' τις κολώνες της μπασίδας του θεάτρου. Στ' άμαξι μέσα, αφού κάθισαν, ή πλούσια κυρά χαμογελώντας με κοκεταριά άκούμπησε το κεφάλι στον ώμο τ' άντρός της ενώ κείνος σιγοφιλιωντάς την στα μαλλιά, περνούσε το χέρι του από τη μέση της, για να τραθήξη πιό κοντά του το χαριτωμένο κι' άγαπημένο του κείνο κορμάκι. Και στη χαρα και τον έγωισμό της αγάπης τους, ούτε στιγμή τους πέρασε από το νου, που ίσα ίσα ο έγωισμός τους κείνος άφαιρούσε από τη φτωχή νιά το δικαίωμα της τίμιας κ' ήσυχης αγάπης, αφού για λίγο ψωμί και μικρή περιποίηση μιας άρρωστης μάννας βγάνοντας από τη ψυχή της φριχτή κατάρρα, για την άδιαφορία του πλούσιου, πουλούσε την ίδια κείνη νύχτα την τιμή και τα νιάτα της σε κάποιο χοντρό έμπορο ή σε κανένα νιοφώτιστο νταντ ή, κάποιο χτήνος παντα, που ή κοινωνία όμως δεν έμαθε ακόμα, ή δε θέλει—εύκολο και τούτο—να ξεχωρίζει από τον άληθινό άνθρωπο.

Κυβάρδατες 25 .1, 06.

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

Ο ΚΟΥΤΣΟΒΑΣΙΛΗΣ

Δήγημα

Α'.

Η νεκροφόρα κυλάει γοργά στο δρόμο του νεκροταφείου ενώ ο ήλιος γέρνει να βασιλέψει πίσω από τάψηλά κυπαρίσσια. Ένα δυνατό χιονόνερο δέρνει άλύπητα το πρόσωπο του νεκρού που κοιτάται μαζεμένος στο κοντό και στενό νεκροκρέβατο από σάνιδες απλάνιστες, γυμνές από κάθε ντύσιμο. Ο άμαξας καμουτίζει κ' ή άμαξα τρέχει στα τέσσερα ενώ το κεφάλι του νεκρού γέρνει δεξιά κι άριστερά και τα πόδια του γυμνά χωρίς κάλτσες, προβάλλουνε έξω από το καπάκι της κάσας. Ένα παιδάκι ξυπόλητο κρατώντας το σταυρό κάθεται δίπλα στον άμαξα καταφαριστημένο για την καροτσάδα

ΛΙΑΝΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Πρόβαλε, ώ γιόμορφη, μιá στιμούλα στο παρεθύρι σου, Χίλια τραγούδια θα κελαιδήσω για το χατήρι σου.

Η χάρη, το γλυκόγελο, ή μαργιολιά, το νάζι, Για σένα είναι στολίσματα, για μέ κρυφά μαράζι.

Έκεί στη μαύρη ξενιτιά το κάθε τι άλησμένησα, Μονάχα έσε δεν έξασα, μελαχρινή γειτόνισσα.

Τα μάτια σου είναι θάλασσες, που άγέρας δεν τις πιάνει. Μ' άν άρμενίσω μέσα τους τάχα θα βρω λιμάνι;

Για σένα άπόψε μέθησα και με τ' άδέρφια γλέντισα, Της ζήσης μου και της καρδιάς, κυρά κι' άφέντισα.

Έγλύστρησε απ' τα χείλη μας το πρώτο μας φιλάκι, Κι' απά στο χώμα πουπτεσε εύτρωσ' ένα κρινάκι.

Απ' ετα είδα την όψη σου, έλο τον κόσμο άρνήθηκα, Και καταριέμαι τη στιγμή, κυρά μου, που έγεννήθηκα,

Τήν ώρα που μ' άγκάλιαζες, άχι ή ζωή μου ή έρμη, Διάβαινε πάνω στον καημό και στης φιλιές τη θέρμη.

Τ' άγγελικό χαμόγελο που άνθεί σε σένα μόνο, Είναι σε μέ ένα βάλαμο για τον πικρό μου πόνο.

Τήν όμορφή σου τραγουδω και τον καημό μου λέω, Μά ετα σιμά μου βρίσκεσαι, γελω μαζί και κλαίω.

Μήλα στον κήπο έκοβες και είμωσα στη φράχτη. Θαμπώθηκα από τω μαλλιών τον ξανθοκαταράχτη.

Όταν μου πρωτομίλησες, του δειλινού μίαν ώρα, Η καλοσύνη χύθηκε κ' εύώδιασεν ή χώρα.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

(Παραμύθι των άδερφών Grimm.)

Μιά φορά κι' έναν καιρό έΐτανε ένα μαντρόσκυλο, που δεν είχε καλό άρέντη, αλλά έναν που το ήφηνε πάντα πεινασμένο. Έπειδή δεν μπορούσε να ύποφέρει αυτή τη κατάντια, έφυγε πολύ λυπημένο. Στο δρόμο το άπάντησε ένας σπουργίτης και του είπε· «Άδερφέ σκύλε, γιατί είσαι τόσο λυπημένος;» «Είμαι πεινασμένος», άποκρίθηκε ο σκύλος «και δεν έχω να φάω τίποτα». Τότες είπε ο σπουργίτης· «Άγαπητέ μου άδερφέ, έλα μαζί μου στην

πολιτεία και θα μωρέσω να σε χορτάσω». Έτσι πήγαν μαζί στην πολιτεία κι' όταν έφτασαν μπροστά σ' ένα χασάπικο, είπε ο σπουργίτης στο σκύλο· «Στάσου αύτου, τσιμπώντας θα σου ρήξω κάτω ένα κομμάτι κρέας»· έκασε άπάνω στο τραπέζι, κοίταξε τριγύρω, μπας και τον βλέπει κανένας, και τραβήξε ένα κομμάτι που έΐτανε στην άκρη, ως που έπεσε κάτω. Τότες το άρπαξε ο σκύλος, έτρεξε σ' ένα άπόμωρο και το έφαγε. Έστερα απ' αυτό είπε ο σπουργίτης· «Τώρα έλα μαζί μου σ' ένα άλλο χασάπικο να σου ρήξω κι' άλλο ένα κομμάτι για να χορτάσης». Αφού ο σκύλος είχε χάψει κι' αυτό, ρώτησε ο σπουργίτης· «Άδερφέ σκύλε, χορτάσες τώρα;» «Ναί», άποκρίθηκε αυτός, «από κρέας άρκετά, αλλά δεν έφαγα ακόμα ψωμί». Ο σπουργίτης τότε είπε· «Θά οικονομήσουμε και απ' αυτό, έλα μαζί μου». Τόν πήγε σ' ένα ψωμάδικο και γκρέμισε με τη μύτη του μερικά ψωμάκια, και έπειδή ο σκύλος ήθελε ακόμα περισσότερα, τον πήγε σ' ένα άλλο και τούρρηξε ακόμα λίγο. Σάν έφαγε κι' αυτό, είπε ο σπουργίτης· «Άδερφέ μου σκύλε, χορτάσες τώρα;» «Ναί», άποκρίθηκε, «τώρα άς κάνουμε καμιά βόλτα έξω από την πολιτεία».

*

Κι' έτσι βγήκαν έξω στο δημόσιο δρόμο. Εΐταν όμως ζίστη, και αφού προχώρησαν λίγο, είπε ο σκύλος· «Είμαι κουρασμένος και θέλω να κοιμηθώ». «Καλά, κοιμήσου», άποκρίθηκε ο σπουργίτης, «εγώ στίναμεταξύ θα κάτσω σ' ένα κλωνάρι». Ο σκύλος λοιπόν ξαπλώθηκε στη στράτα και άποκοιμήθηκε. Ένώ εΐταν εκεί πλαγιασμένος και κοιμότανε πέρασε ένας καροτσιέρης με ένα άμαξι και τρία άλογα και είχε φορτωμένα δυό βαρέλια κρασί. Ο σπουργίτης όμως είδε ότι δεν είχε σκοπό να παραιρήση, αλλά τραβήξε ίσια άπάνω στις αυλάκες των κάρρων, που κοιμώτανε ο σκύλος. Τότε φώναξε· «Καροτσιέρη, μη κάνεις τούτο γιατί θα σε κάνω φτωχό». Αλλά ο καροτσιέρης μωρμούρισε μέσα του· «Συ θα με κάνης φτωχό;» χτύπησε το καμτσίκι και τραβήξε ίσια άπάνω κατά το σκύλο, ώστε οι ρόδες τον έκοΐαν. «Καλά, μου σκότωσες τον άδερφό μου», του φώναξε ο σπουργίτης, «αυτό θα σου κουστίζει, το κάρρο και τ' άλογα». «Βέβαια», άποκρίθηκε ο καροτσιέρης, «το κάρρο και τ' άλογα, και τί μπορείς έσύ να μου κάνεις;» και προχώρησε. Τότε χύθηκε ο σπουργίτης άποκάτω από το σκέπασμα του κάρρου και άρχισε να τσιμπά

μ' όλονε το χιονιά, και μέσα στην άμαξα ένας παπας με το πετραχήλι στρημώνεται στη γωνιά για να γλυτώση από τον τρελλοβοριά που του άνεμίζει τάσπρα του γένεια. Πίσω από την άμαξα δυό άντρες, κάτι γριές και πολύ παρά πίσω ένας νέος κουτσός ως είκοσι χρονώ λαχανιάζουνε όσο να φτάσουνε την καρότσα που τρέχει σά δαιμονισμένη. Μά ο νέος κουτσός καθώς είναι, άποκάνει, τρέχοντας κι άργέθει το τρέξιμο ενώ τα χείλια του δεν παύουνε να λίνε σ' έναν κλαψιάρικο τόνο:

— Πατέρα μου, πατερούλη μου.

Η άμαξα χάνεται άφίνοντας πολύ πίσω τον κουτσό που το χιονόνερο του καίει το πρόσωπο. Σάν έφτασε καμμιά φορά στο νεκροταφείο είδε τη νεκροφόρα να γυρίζει άδεια.

— Τονέ θάψαν κιάλας, είπε κλαίγοντας. Ένας νεκροθάφτης τον πήγε ως το μνήμα και τούδειξε το νύοσκαφτον τάφο. Ο νέος ξαπλώθηκε τότε άπάνω στο χώμα κι άρχισε να σκούζη βγάζοντας σπαραχτικές φωνές.

— Πατέρα μου, πατερούλη μου που μάφινεις.

Εΐδανε και πάθανε όσο να τονέ σηκώσουνε από χάμω. Οι άλλοι είχανε φύγει.

Γύριζε μονάχος του. Βασιλεμένος πιά ο ήλιος, έφτασε σπύτι. Μιά γειτόνισσα του πήγε ένα πιετο φαί.

— Κουράγιο, Βασιλάκη, του είπε, δεν είσαι μονάχος σου.

Ο Βασίλης δεν έβαλε μπουκιά στο στόμα. Όλη τη νύχτα ξενύχτισε στο πόδι. Τί θάπογίνη, που θα γύρη μετά το θάνατο του πατέρα του; Μά και να ήθελε που να κοιμηθ ή; τα κεραμίδια στάζανε και καθώς έπεφτε άνασταλάγη ή βροχή το νερό σκημάτιζε λίμνη μέσα στην κάμαρα. Συγγενή κανέναν είδον από κάποιο θείο που κατοικούσε σ' ένα χωριό δε γνώριζε. Την άλλη μέρα πρωί σκόρπισε όλα τα πρματάκια του, έκκνε ένα μωγαδάκι τα ρούχα του, το κρέμασε στον ώμο και πήρε το δρόμο για τό χωριό.

— Α μάνοίξη την πόρτα του, συλλογιότανε, καλά· άλλιώτικα τα σκυλιά θα μέ τραβήξουνε.

Πονόφυχος ο θεός του τον άγκάλιασε και τονέ φίλησε.

στη μιὰ κάνουλα, ὡς ποῦ τὴν ἔβγαλε καὶ χύθηκε ὅλο τὸ κρασί, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ὁ καρροτσιέρης. Ὅταν καμιά φορὰ κοίταξε πίσω του, εἶδε ὅτι τὸ κάρρο ἔσταζε λίγο, ἔψαξε τὰ βαρέλια καὶ βρῆκε πῶς τὸ ἓνα εἶταν ἀδειανό. «Ἄχ, ὁ φτωχὸς ἐγὼ!» φώναξε. «Ὁχι, ἀρκετὰ φτωχὸς ἀκόμα», εἶπε ὁ σπουργίτης καὶ πέταξε στὸ κεφάλι ἐνὸς ἀπ' τὰ τρία ἄλογα καὶ τσιμπώντας τοῦ ἔβγαλε τὰ μάτια. Ὅταν ὁ καρροτσιέρης εἶδε τοῦτο, πῆρε τὸ τσεκούρι του καὶ ἤθελε νὰ χτυπήσῃ τὸ σπουργίτη· αὐτὸς ὅμως πέταξε στὰ ὕψη, καὶ ἔτσι ὁ καρροτσιέρης βάρανε τ' ἄλλο γό του στὸ κεφάλι καὶ τὸ ἔφηκε νεκρό. «Ἄχ, ὁ φτωχὸς ἐγὼ!» φώναξε. «Ὁχι, ἀρκετὰ φτωχὸς ἀκόμα», εἶπε ὁ σπουργίτης, καὶ ὅταν ὁ καρροτσιέρης προχώρησε μὲ τὰ δύο του ἄλογα, χώθηκε ὁ σπουργίτης πάλι ἀποκάτω ἀπὸ τὸ σκέπασμά καὶ ἔβγαλε μὲ τὴ μύτη του καὶ τὴν κάνουλα τοῦ δευτέρου βαρελίου, ὥστε ὅλο τὸ κρασί χύθηκε κάτω. Ἄμειν τοῦτο ὁ καρροτσιέρης, φώναξε πάλι. «Ἄχ, ὁ φτωχὸς ἐγὼ!» ἀλλὰ ὁ σπουργίτης ἀποκρίθηκε: «Ὁχι, ἀρκετὰ φτωχὸς ἀκόμα», ἔκατσε στὸ κεφάλι τοῦ δευτέρου ἄλλοι καὶ τοῦ ἔβγαλε τὰ μάτια. Ὁ καρροτσιέρης ἔτρεξεν ἐκεῖ καὶ θέλησε μὲ τὸ τσεκούρι του νὰ χτυπήσῃ τὸ σπουργίτη, ἀλλ' αὐτὸς πέταξε στὰ ὕψη καὶ ἔτσι τὸ τσεκούρι πέτυχε τὸ ἄλλο γό καὶ τὸ ἔφηκε κόκκαλο. «Ἄχ, ὁ φτωχὸς ἐγὼ!» «Ὁχι, ἀρκετὰ φτωχὸς ἀκόμα», εἶπε ὁ σπουργίτης, ἔκατσε στὸ κεφάλι τοῦ τρίτου ἄλλοι καὶ τοῦ τσιμπάγε τὰ μάτια. Ὁ καρροτσιέρης ἀπάνω στὴ φούρκα του θέλησε νὰ τὸν χτυπήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε, καὶ ἔτσι βάρανε καὶ τὸ τρίτο του ἄλλο γό κατακέφαλα καὶ τὸ ἔφηκε ξερό. «Ἄχ, ὁ φτωχὸς ἐγὼ!» φώναξε. «Ὁχι, ἀρκετὰ φτωχὸς ἀκόμα», ἀποκρίθηκε ὁ σπουργίτης, «τώρα θὰ σὲ κάνω καὶ στὸ σπῆτι σου φτωχό», καὶ πέταξε.

*

Ὁ καρροτσιέρης ἔφηκε τότε τὸ ἀμάξι καὶ πῆγε στὸ σπῆτι του καταφουρισμένος καὶ γεμάτος ἀπὸ θυμό. «Ἄχ!» εἶπε στὴ γυναῖκα του, «τί δυστυχία ποῦ μ' ἦρε! Τὸ κρασί χύθηκε καὶ τὰ ἄλογα καὶ τὰ τρία σκοτώθηκαν». «Ἀλλοίμονο, ἀντρούλη μου», ἀποκρίθηκε αὐτή, «τί κακὸ πουλὶ εἶν' αὐτό, ποῦ ἦρθε στὸ σπῆτι μας!» Ἐμάζεψε οὐλα τὰ πουλιά τοῦ κόσμου, τᾶφανε ἀπάνω στὴ σοφίτα καὶ τώρα τρῶνε τὰ σιτάρια μας, ποῦ εἶναι ἐλεῖ ἀπλωμένα». Τότε αὐτὸς ἀνέβηκε ἀπάνω καὶ καθόνταν ἐκεῖ χίλιες χιλιάδες πουλιά, ποὺ εἶχαν φάει τὰ σιτάρια καὶ ὁ

B.

Περασμένα τὰ μεσάνυχτα. Ὁ γέρο Παῦλος ὑπνοχορτασμένος ἀνασηκώθηκε στὰ ρούχα καθὼς εἶτανε πλαγιασμένος δίπλα στὸ τζάκι ἔρριξε λίγα κλήματα στὴ φωτιά καὶ τὸ κούτσουρο ποῦ κρυφάκιγε ἀπὸ βραδὶς σκόρπησε ἄξαφνα κόκκινες ἀντιφλεγγιές. Σηκώθηκε καὶ ἡ γριά του σὰν πάντα καὶ ἔχωσε τὸ μπρίκι στὴ φωτιά. Τὸ κρύο δρῦν καὶ μέσα στὸ λαμπαδιαστὸ τριζοβόλημα τοῦ ξύλου, ὅλο γλύκα τὸ σούρισμα τοῦ τρελλοδοριᾶ.

Οἱ δύο γέροι, ἄγνωπτημένο ἀντρώγουν, τὰ λέγανε σιγὰ σιγὰ.

— Τί τοῦρθε τοῦ βλοημένου — μурμουρούζε ἡ γριά κανώνοντας τὸν καφέ στὰ δύο φλυτζάνια — ἐμεῖς εἴμαστε φτωχοὶ ἄνθρωποι καὶ ὁ Θεὸς τὸ ξερεῖ πῶς τὰ βολέβουμε μὲ τόση φαμίλια.

— Ψυχικὸ γριά, τί νὰ γίνῃ. Ἐπειτα ὅπως καὶ ἂν τὸ κάνῃς συγγενής μας εἶναι, ἄς εἶναι καὶ ἀποξινός. Τί θὰ γινότανε χωρὶς ἐμας.

— Νὰ δουλέψῃ.

σπουργίτης βρισκότανε στὴ μέση. Ὁ καρροτσιέρης τότε φώναξε: «Ἄχ, ὁ φτωχὸς ἐγὼ». «Ὁχι, ἀρκετὰ φτωχὸς ἀκόμα», ἀποκρίθηκε ὁ σπουργίτης. «Θὰ σοῦ κοστίσῃ καὶ αὐτὴ τὴ ζωὴ σου ἀκόμα» καὶ πέταξε ὄξω.

*

Ἀποῦ ὁ καρροτσιέρης ἔτσι ἔχασε ὅλο τὸ βιός του, πῆγε κάτω στὴν κάμαρα καὶ ἔκατσε πίσω ἀπὸ τὴ σόμπα γεμάτος ἀπὸ θυμὸ καὶ φαρμάκια. Ὁ σπουργίτης ὅμως ἔκατσε ἀπ' ὄξω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ φώναξε: «Καρροτσιέρη, θὰ σοῦ κοστίσῃ τὴ ζωὴ σου». Τότε ἄρπαξε αὐτὸς τὸ τσεκούρι του καὶ τὸ πέταξε κατὰ τὸν σπουργίτη, ἀλλὰ ἔσπασε μόνο τὰ τζάμια καὶ δὲν πέτυχε τὸ πουλὶ. Ὁ σπουργίτης τώρα πιά χώθηκε μέσα, ἔκατσε ἀπάνω στὴ σόμπα καὶ φώναξε: «Καρροτσιέρη, σοῦ κοστίζει τὴ ζωὴ σου». Αὐτὸς μουρλὸς καὶ τυφλὸς ἀπὸ τὸ θυμὸ σπάζει τὴ σόμπα καὶ ὕστερα, καθὼς ὁ σπουργίτης πετοῦσε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά στὴν ἄλλη, οὐλα τὰ μύμπελα τοῦ σπιτιοῦ, καθρέφτες, καρέκλες, τραπέζια καὶ στὸ τέλος καὶ τοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ του, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν πετύχῃ. Τέλος πάντων ὅμως τὸν ἔπιασε μὲ τὸ χέρι. Τότε εἶπε ἡ γυναῖκα του: «Νὰ τὸν σκοτώσω;» «Ὁχι», φώναξε, «αὐτὸ θὰ εἶτανε μικρὴ τιμωρία, αὐτὸς πρέπει νὰ πεθάνῃ μὲ πῖο φοικτὸ θάνατο, θέλω νὰ τὸν φάω», τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν ἔχαψε διὰ μιᾶς. Ὁ σπουργίτης ἔμεινε ἄρχισε νὰ φρουχτράῃ μέσα στὴν κοιλιὰ του, πέταξε πάλι ἀπάνω στὸ στόμα τοῦ καρροτσιέρη, ἔβγαλε τὸ κεφάλι καὶ φώναξε: «Καρροτσιέρη, γιὰ οὐλο τὸν κόσμο! Θὰ τὴ χάσῃς τὴ ζωὴ σου!» Ὁ ἄντρας τότε δίνει στὴ γυναῖκα του τὸ τσεκούρι καὶ λέει: «Γυναῖκα, σκότωσε τὸ πουλὶ στὸ στόμα μου!» Ἡ γυναῖκα βαρεῖ, ἀλλὰ ἀντὶ νὰ χτυπήσῃ τὸ σπουργίτη, πιτυχαίνει τὸν ἄντρα της στὸ κεφάλι καὶ τὸν σκοτώνει. Ὁ σπουργίτης ὅμως πετάει στὰ ὕψη καὶ φεύγει.

Μετάφρ. Α. Steinmetz.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

(Στὸν κ. Μυστικοζώη)

Δυὸ πόλους ἀνακάλυψες, καὶ αὐτὸ πολὺ καλὸ,
Ἄλφα μὲς στὸν ἐγκέφαλο, Θῆτα στὸν ἀράλο,
καὶ ἔγινε μὲ τὸ ἔργο σου ἐπὶ τοῦτο τὸ ἐπίσημο
ὁ Ἄ λ φ α σου γιὰ δέσιμο καὶ ὁ Θ ῆ τ α σου... γιὰ λύσιμο!

Γ. ΠΕΡΙΠΛΟΚΑΣΗΣ

— Ἐνας λόγος εἶναι αὐτό. Μ' ἀποῦ εἶναι σακάτης χέρι καὶ πόδι;

Ἡ γριά δὲν ἀποκρίθηκε. Πῆρε στὸ χέρι τὸ φλυτζάνι ἀχνιστὸ καὶ ἄρχισε νὰ ρουφάῃ ἄργα μισοκλείνοντας τὸ καθε ρουφιζὰ τὰ μάτια. Ὁ γέρο Παῦλος ἀνακάτεβε τὴ φωτιά. Φαινότανε συλλογισμένος. Κάποτε εἶπε κοιτάζοντας τὴ γριά του στὰ μάτια.

— Κάτι συλλογίστηκε. Γιὰ δουλειὰ αὐτὸς δὲν εἶναι. Νὰ τονε μάθουμε λίγα γραμματάκια, ξερεῖ καὶ κατιτίς. Ἐπειτα μπαίνει πουθενὰ γραφίᾳ καὶ βγάζει τὸ ψωμί του.

Ἡ γριά σκέφτηκε λίγο.

— Ἀμ τὰ ἔξοδα τὰ συλλογίστηκες;

— Ἀπὸ τὸ λίγο ποῦ ἔχουμε θὰ φάῃ καὶ αὐτός. Ἄλλο ἐγὼ συλλογιέμαι. Θὰ δεχτῇ στὴν ἡλικία ποῦ εἶναι νὰ ξαναπαῇ σχολεῖ;

Ὁ Βασίλης κοιμότανε στὴν πλαγιὴν κάμαρα μὲ τὰ ἄλλα τὰ παιδιὰ. Κεῖνο τὸ βράδυ δὲν εἶχε ὑπνο καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἔκουσε τί λέγανε οἱ γέροι. Τὸ καταλάβαινε καὶ μόνος τοῦ πῶς τοὺς εἶτανε βάρος γιὰ τὴν αὐτοὶ φτωχοὶ ἄνθρωποι εἶτανε. Τὸ φερνε ἀπὸ δῶ τὸ γύριζε ἀπ' ἐκεῖ ὅλη τὴ νύχτα ὅπως

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξωτε-
ρικό Δρ. 10
20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κίосκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὁφθαλμιατρεῖο), Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἑστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλὴ).

Ἡ συντρομὴ πληρώνεται μπροστὰ καὶ εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΚΑΠΟΥ

διαβάσαμε πῶς τὴν περασμένη Κυριακὴ ἰαπομεσήμερο ἀνταμώθηκε στοὺς δρόμους μιὰ διαδήλωση πατριωτικὴ μὲ μιὰ παρέα μασκαράδες καὶ πῶς τόσο θύμωσαν οἱ πατριῶτες ποὺ εἶδαν ἄνθρώπους νὰ γλεντάνε σήμερα ποὺ κιντυνεύει ἡ Μακεδονία καὶ ποὺ ἡ Ρουμανία καὶ ὥστε λίγο ἀκόμα καὶ θὰ χειροτονοῦσαν γιὰ καλὰ τοὺς μασκαράδες.

Στὴν περίστασι αὐτὴ καὶ οἱ δύο εἶχανε δίκιο καὶ οἱ πατριῶτες νὰ θυμώσουν, νὰ κάνουνε δηλ. τὸ κέφι τους, καὶ οἱ μασκαράδες νὰ γλεντήσουνε, νὰ κάνουνε δηλ. τὸ δικό τους τὸ κέφι. Γιατί, κύριέ μου, δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα νὰ μοῦ ἐπιβάλλῃς τὸ κέφι σου, καθὼς δὲν ἔχεις καὶ καμιά δύναμη νὰ μὲ πείσεις πῶς περισσότερο ἀγαπᾷς καὶ συλλογιέσαι τὴν πατρίδα ἢ ἀφεντιά σου ποὺ τριγυρνᾷς στοὺς δρόμους καὶ ξελαργυγιάζεις φωνάζοντας «Κάτω οἱ Βουργάροι!» καὶ «Φωτιά στοὺς Ρουμάνους!», ἀπὸ μὲνὰ ποῦ φορᾷ ἓνα ντόμινο σήμερα ἢ μιὰ

καὶ ἂν τόκανε, πάντα εὑρίσκε πῶς ὁ μπάρμπας του εἶχε δίκιο. Καὶ τὸ πρῶτον σὰν τὸν ἐπῆρε κοντά του γιὰ νὰ τὸν κουβεντιάσῃ, ἀμέσως εἶπε τὸ καὶ ὁ γέρο Παῦλος ἀπόρησε.

— Τί καλόβολο παιδί, εἶπε.

Γ'.

Κλεισμένος σ' ἓνα καμαράκι μελετᾷ ὁ Βασίλης νύχτα καὶ μέρα. Τὸ σχολεῖ εἶτανε στὴν πρωτεύουσα τρεῖς ὥρες μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ του. Κάθε Σάββατο βράδυ ἄμειν σχολάζανε ἔφευγε καὶ ξαναγύριζε τὴ Δευτέρα τὸ πρῶτον φαρτωμένος τὸν τράστο μὲ τὸ ψωμί τῆς βδομάδας. Πεζὸς πῆγαινε, πεζὸς γύριζε. ὅσο γιὰ τὸν κόπο οὔτε τοῦ ἀποφαινότανε, ἄς εἶτανε καὶ κουτσός, ὅσο συλλογιζότανε τὴ ζεστασιά καὶ τὸ καλὸ φαγάκι ποὺ τὸν περιμέναν ἔπειτα ἀπὸ τόση ξεροφαγία. Στὰ μαθήματα εἶταν πρῶτος. Οἱ δασκάλοι τονε παίνεθαι καὶ οἱ συμμαθητὰδες του ποὺ στὴν ἀρχὴ τὸν περιγελοῦσανε κατὰ λαβὰν ἀμέσως πῶς ἔχουνε νὰ κάμουνε μὲ καλλίτερό τους. Ὁ μπάρμπας του ποὺ ἄμειν ἐρχότανε γιὰ δουλειὰ στὴ χώρα